

El fantasma de la Mansió Lunenburg

Eric Wilson

Dibuixos de Nacho Molina

1

–És el fantasma del *Young Teazer!*

El vell va assenyalar amb un dit tremolós cap a la resplendor que es veia mar endins.

–Ha tornat per turmentar-nos a tots.

Un grup de gent es mantenia en el moll, mirant fixament a través de la foscor cap a la llum brillant. L'únic so que se sentia era el de les ones que trencaven contra les roques de la platja.

Tom Austen, un pèl-roig molt pigallós, i Liz, la seua germana morena i esprimatxada, podien sentir la brisa salada de la mar.

–Qui és aquest Teazer? –li preguntà ella a l’home.

–És un vaixell, no una persona. Durant la guerra de 1812, el *Young Teazer* fou enxampat ací per l’Armada Britànica. Un dels seus homes, conscient que acabaria penjat d’una verga anglesa, va fer esclatar la seua pròpia nau a propòsit. Deien que fou horrible, com el cel esclatà en flames mentre la tripulació escridassava i moria.

–Però com podem estar veient el mateix vaixell?

–Aquest és el misteri, joveneta. Exactament un any després de l’explosió, el *Young Teazer* tornà a aparèixer com un vaixell fantasma. La gent va veure una bola de foc travessant aquesta badia, i, de sobte, va flamejar en una explosió silenciosa i va desaparèixer. Des d’aleshores, són molts els que diuen que han vist la resplendor del *Teazer*.

Tom exclamà, sorprès:

–Se n’ha anat! Heu vist com ha desaparegut?
L’home va afirmar amb el cap.

–Deu haver tornat a casa. Aquesta nit no tornarem a veure el vaixell fantasma.

El vell s’acomiadà, però la major part de la gent seguia mirant. De sobte, els seus rostres es van veure breument il·luminats pels fars d’un cotxe que hi arribava veloç enmig de la nit.

–Ací està el professor Zinck –va dir algú dels que quedaven–, però ha fet tard.

Un home amb un estómac voluminós i ovalat, i un rostre també voluminós i ovalat, arribà ràpidament al moll. A més del seu nas de dimensions destacables, el seu rostre incloïa unes ulleres gruixudes, una barba espessa, i uns cabells curts i negres.

–He fet tard?

–Sí, i és una llàstima. Haurà d'escriure sobre el vaixell fantasma en el llibre següent, professor.

–Per favor, conteu-me què ha passat.

Després d'escoltar-ne diverses descripcions, el professor Zinck va bellugar el cap.

–Quina mala sort, haver fet tard! La llum podria haver sigut l'efecte d'alguna broma, però no puc estar-ne segur.

Tom mirà l'homenot.

–Si pretén investigar-ho, senyor, a la meua germana i a mi ens agradaria ajudar.

Abans que el professor poguera contestar, una dona de cabells blancs va fer un pas endavant.

–Vinga, Tom, que no pots viure sense investigar res. Els vostres pares volien que tinguéreu unes vacances agradables i tranquil·les.

El professor Zinck la va mirar, perplex.

–De què va tot açò, Shirley?

Somrient, ella els va presentar, a Tom i a Liz.

–Els seus pares me'ls han deixat de convidats a casa durant les vacances. Pensaren que un poble pesquer com Stonehurst seria perfecte, perquè Tom i Liz no poden viure sense resoldre misteris.

El professor deixà anar una rialleta.

–Hi ha un bon grapat de misteris i de fets inexplicables a Nova Escòcia, però supose que serà millor no esmentar-ne cap.

Liz li va oferir un somriure encoratjador.

–I no ens en contaria tot i que tan sols fóra un, professor? Tampoc passaria res.

Shirley va adreçar al professor Zinck una mirada d'advertència, però aquest tornà a riure per sota el nas com si no se n'haguera adonat.

–Us agradaria visitar una casa encantada?

–Ostres! I tant!

Shirley va bellugar el cap.

–No crec que...

El professor Zinck va riure.

–Ei, Shirley, aquests joves poden venir a ma casa sense córrer cap perill.

Tom el va mirar als ulls, sorprés.

–Vol dir que *viu* en una casa encantada?

El professor bellugà el cap.

–Veni i us presentaré la meua esposa. Ella ha vist realment la Dama de Blanc que va embriuar la Mansió Lunenburg, on vivim. Potser podríem ajuntar-nos per a sopar demà, i Annette us contaria la seua història.

Travessaren el moll i passaren per davant de piles de xarxes que pudien a peix i a sal, i s'aturaren al costat d'un cotxe molt luxós. Al seient del conductor hi havia una dona que tenia els cabells i els ulls tan negres com els del professor. Somrient afectuosament, va estar d'acord a parlar-los de la Dama de Blanc la vesprada següent.

–Teniu por dels fantasmes?

–Jo no –contestà Tom–, però a la meua germana l'espanten els vampirs.

–Això no és veritat –protestà Liz.

–Bé, sou supersticiosos. Pràcticament, és el mateix.

–D'això res!

La senyora Zinck va somriure a Liz.

–Si tens afició per les supersticions, Nova Escòcia és el lloc perfecte. He conegut centenars de supersticions des que era menuda.

Liz somrigué i s'adreçà a Shirley.

–N'he sentit algunes. Com aquest matí, quan Wade ha començat a cantar a taula.

–Maleït brivall! –exclamà Shirley–. Sé que ho fa per burlar-se de mi, però quan l'enxampe veurem què diu.

—Qui canta a taula, canta en un funeral. És això el que diu la superstició, no?

—Brrr! —va grunyar Shirley, fregant-se nerviosa les mans—. Anem-nos-en al meu cau a prendre un café i un xocolata calent, i deixem-nos estar de cants en funerals.

Tots pujaren al cotxe i enfilaren el curt recorregut que hi havia fins a la Casa del Pescador, que era com s'anomenava la casa d'hostes de Shirley. Mentre anaven de camí, Tom es quedà mirant el professor Zinck.

—Quina classe de llibres ha escrit vosté?

—Reculls d'històries de fantasmes i de creences supersticioses, contes de tresors enterrats i de naufragis. M'agrada escriure sobre coses de la mar perquè ací tots tenen alguna cosa a contar.

—Ha dit *tresors enterrats*?

—Això mateix. Els pirates acostumaven a enterrar-ne a Nova Escòcia abans d'anar-se'n cap a Europa. Monedes de vuit i altres tresors hi van ser desenterrats, i alguns diuen que la fortuna del capità Kidd podria estar enterrada al fons del Pou dels Diners, a Illa del Roure.

—He sentit parlar d'Illa del Roure —va dir Liz—. Està prop d'ací, veritat?

El professor va fer que sí amb el cap.

–Podríem visitar el Pou dels Diners dimarts!
No sé si l'or del capità Kidd encara es troba allà baix, però en qualsevol cas no deixa de ser un indret ben estrany per a visitar.

–Això seria magnífic!

Quan la senyora Zinck aparcà el cotxe, es veien llums encesos per les finestres de la Casa del Pescador. Tots anaren cap a la porta principal, llevat de Shirley i de Liz, que desaparegueren per una cantonada de l'edifici.

–Caram! –remugà Tom–. Liz s'està tornant insuportable.

–On van? –preguntà la senyora Zinck.

–Quan hem eixit per anar al moll aquesta nit, ho hem fet per la porta de darrere. De manera que Shirley i Liz ara entraran per la mateixa porta, per evitar la mala sort.

–Potser tu ho hauries de fer, també –li va suggerir la senyora Zinck.

–Jo no sóc supersticiós! –Després d'obrir la porta principal, Tom entrà i es girà cap a la senyora Zinck.– Ho veu? El sostre no m'ha caigut al cap.

–No és així com funcionen les supersticions, Tom. Tan sols es tracta que no arrossegues la

mala sort amb tu, o que siga algun altre qui la porte.

–Vol dir?

Després de deixar la jaqueta en una cadira, Tom entrà en la sala d'estar on hi havia dos homes llegint. Un era l'espòs de Shirley, Carl Goulden, que s'alçà a rebre els Zinck, i l'altre era un hoste que s'anomenava Roger Eliot-Stanton. Alt i ossut, aquest s'havia negat a contestar cap de les preguntes de Tom, i sovint passava les hores mortes tancat a la seua habitació.

–Ei, senyor Eliot-Stanton! –exclamà Tom–. Hauria d'haver vist el vaixell fantasma! El cel explotà en flames i es podien sentir els crits dels tripulants moribunds!

La claror d'un llum encés va enfosquir les arrugues profundes del rostre de Roger Eliot-Stanton, quan aquest va alçar els ulls del llibre.

–No hi ha fantasmes –va dir, i tot seguit abandonà la sala en el mateix moment que entrava Liz.

–Potser podríem cantar en el seu funeral –va comentar Liz.

Quan Carl acabà de preparar el café i el xocolata calent, va fer l'ullet al professor Zinck.

–Us agradaria practicar la taula ouija amb nosaltres?

–Una taula ouija! –exclamà Liz saltant de la cadira–. Puc intentar-ho? Per favor, Carl! Estic segura que puc cridar els esperits.

–No sé, no sé, Liz.

–Per favor!

Carl va somriure.

–Molt bé, pots intentar-ho una vegada.

Mentre encenia unes espelmes, Shirley anà pels seus fills, Carla, Holli i Todd.

–Un grup nombrós ajuda a convocar millor els esperits –explicà–. Sort que Wade no hi és, perquè es burlaria de tots nosaltres.

Liz va seure davant de la taula ouija, enfront de Shirley.

–Esperits del passat! –va salmodiar Shirley–, sou amb nosaltres? Contesteu, sí.

Tots els ulls vigilaven la taula sota la claror groguenca de les espelmes. En algun lloc de la casa, un rellotge va donar l'hora. Tom sentia els xiulits del vent a través dels arbres, però no se sentia res més. Passaren els segons i els minuts i, aleshores, amb un soroll terrible, la porta principal es va obrir de sobte.

S'hi sentiren veus i crits, i aleshores algú va encendre un llum. En la porta del carrer es trobava Wade, el fill adolescent dels Goulden, amb el rostre lluent de suor.

–Què feu tots, ací? –digué amb veu nerviosa–. He sentit allò del vaixell fantasma! He anat com una bala al moll, però havia desaparegut. Què ha passat?

Carl el va mirar enfurismat.

–Has estat a punt de matar-nos a tots d'un esglai, Wade.

–Ho sent, pare. Bé, és veritat que heu vist el fantasma del *Young Teazer*?

–És possible.

Wade va somriure a Tom.

–Ei, col·lega, em sorprén veure't assegut ací. Com és que no has començat les teues investigacions sobre les llums del *Teazer*?

–No hi ha fantasmes –contestà Tom, intentant sonar tan arrogant com Roger Eliot-Stanton.

El professor Zinck escurà el café d'un glop ràpid.

–S'està fent tard, estimada –li va dir a la seua esposa.

Aquesta va somriure a Tom i a Liz.

–M’agradaria contar-vos coses sobre la Dama de Blanc. Però el meu home no sap conduir, de manera que us en parlaré demà.

–Gràcies, senyora Zinck. Esperarem ansiosos per veure la seua casa encantada!

Després d’ajudar a endreçar la cuina, Tom se n’anà a la seua habitació, a la part de darrere de la casa. Durant uns instants es va recolzar al costat de la finestra oberta, mentre sentia el vent a través del bosc, però de seguida se n’anà al llit i es quedà amb els ulls clavats en el sostre fosc.

Què era l’estranya resplendor que s’havia vist mar endins? Si *era* realment un vaixell fantasma, la llum era una advertència per tal de mantenir allunyats els forasters? I, parlant de forasters, per què al professor Zinck li havia faltat temps per a convidar Tom i Liz a la seua casa encantada, i fins i tot s’havia oferit a dur-los a Illa del Roure? Potser una antiga maledicció pesava sobre la Mansió Lunenburg, una maledicció que exigia el sacrifici de sang jove.

Després de sospirar profundament, Tom rodà en el llit. Havien sigut uns bojos per haver acceptat la invitació d’un desconegut que, secretament,

podia ser *alguna cosa*, fins i tot un vampir. Amb un estremiment s'imaginà els Zinck a l'aguait en la porta principal de la Mansió Lunenburg, amb ullals brillants i capes negres, mentre homes llop udolaven en la nit.

Tom sospirà de nou i intentà pensar en coses més divertides. Quan començà a adormir-se, imatges de vaixells fantasma i vampirs li passaren pel cap. Aleshores, sense esperar-ho, va sentir que uns dits freds li tocaven el coll.